

paa en brat Maade igennem Vedtagelsen af Dagsordenen i Folketinget, idet man forkastede Loven om en forhøjet Brændevinsafgift; det kan intet Menneske modsige. Det var altsaa Kompensationsspørgsmaalet, som Folketinget nu har stillet sig til paa en ganske anden Maade, end Regeringen stod til det fra Begyndelsen af, og som man ikke kunde vente skulde faa denne bratte Afslutning. Havde man saa endda gjort det Skridt nede i Folketinget, at man havde sagt: Ja, vi have tidligere været i Uvished, om vi vilde give Kompensation for Nedgangen i Toldindtægterne paa en forhøjet Brændevinsafgift eller ikke, nu ere vi komne til det Resultat, at vi ikke ville give den paa denne Maade, men vi erkende fremdeles, at en Kompensation uden for Toldloven maa der gives, og nu tilbyde vi den derpaa eller derpaa; saa havde vi endda kunnet faa i alt Fald ren Besked med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorledes eller, rettere sagt, paa hvilket Objekt Kompensationen skulde søges. Men derom har det jo ikke været muligt at faa nogen ren Besked nede i Folketinget af den simple Grund, at Folketingets Flertal ikke selv ved, hvor det skal give denne Kompensation. Det er Sagen. Udvalgets Ordfører dernede havde ikke andet at henvise til, end — for at begynde med det, som han selv kaldte en vild Ide — at man skulde søge Kompensation i en Forhøjelse af Jærnbarnernes Takstpriser — han sagde, som sagt, selv, at det var en vild Ide — dernæst igennem en Forhøjelse af Arveafgiften. Det turde nu ogsaa være noget af en vild Ide, thi derigennem kan man i ethvert Tilfælde ikke naa til en tilstrækkelig Kompensation. Desuden er Arveafgiften kun en udsat Formuebeskatning, og ville vi nu gaa til at lægge en ny Skat paa Formuen, turde det dog være tvivlsomt, om det er det rette Tidspunkt til samtidig at forhøje Arveafgiften. Endelig for det tredje kunde Ordføreren kun henvise til en forhøjet Indkomstskat, om hvilken han sagde, at den vilde jo ikke blive let at gennemføre, det vilde være forbundet med visse Vanskeligheder, men i alt Fald, Muligheden var der for at tage Kompensation for Nedgangen i Toldindtægterne paa en forhøjet Indkomstskat. Dette er jo meget forbavsende. Folketinget har sendt Indkomstskatteloven op til dette høje Ting med en Skatteprocent af $1\frac{1}{4}$, og det er blevet forlangt Gang efter Gang dernede fra, at dette høje Ting skulde vedtage Forslaget om Indkomstskatten, der saaledes kom op til det, uforandret. Ved Siden deraf gaar man altsaa

med den Tanke, at man for at gennemføre Toldloven kan faa Kompensation igennem en Forhøjelse af den Indkomstskatteprocent, som man har staaende paa et Forslag, som man forlanger, at Landtinget skal vedtage uforandret. Det er jo for Resten en Tanke, der allerede tidligere er bleven bragt frem af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal). Han har Æren, kan jeg gerne sige, af for første Gang at have givet klar og tydelig Anvisning paa, at man kunde tage Kompensationen for Nedgangen i Toldindtægterne igennem en Indkomstskat. Men herved er der jo bragt en saadan Forbindelse til Veje mellem Toldloven og Indkomstskatteloven, at selv om vi kunde klare os i øvrigt med Hensyn til Indkomstskatteloven og Overførelsesloven, vilde det dog være ganske uforsvarligt at gaa dertil, naar vi maa have dette in mente, at der kan blive Spørgsmaal om at forhøje Procenten for Indkomstskatten, hvis vi skulde komme igennem med Toldloven.

Hvad selve Toldloven angaar, er det jo ogsaa blevet udtalt nede i det andet Ting, at kunde man nu ikke komme til en saadan Nedgang i Toldindtægterne, som fremgaar af Folketingets tidligere Vedtagelse af Toldloven, saa maatte man som Følge deraf gaa bort fra, hvad man tidligere havde vedtaget, saa kunde man gaa over til at søge en Reform paa Toldloven med denne Lov som hvilende i sig selv, det vil altsaa sige, saaledes at man ikke søgte nogen Kompensation uden for Toldloven. Det er jo dog mistrøstigt, naar man fra Folketingets Side hører dette. Efter at man tre Aar har været stillet saaledes, at man bestemt har hævdet, at den Affattelse af Toldloven, som Folketinget vedtog i 1897, var det, man krævede skulde gennemføres, saa komme vi nu til det Punkt, at man siger dernede: Ja, nu kunne vi jo egentlig begynde forfra paa Forhandlingerne. Det vilde nemlig i Virkeligheden blive Følgen, hvis man nu skulde begynde paa, at forhandle paa det Grundlag, at man skulde søge en Toldreform uden Kompensation uden for Toldloven. Dertil kommer saa, at den Varme, hvormed man omfattede Toldloven i Folketinget i dens Vedtagelse af 1897, er ganske vist bleven forringet betydeligt i Tidens Løb. Jeg vil opfordre ærede Medlemmer, der have nogen Taalmodighed, til at gennemlæse de Foredrag, der ere fremkomne under anden Behandling af Brændevinsskatteloven nede i Folketinget, og særlig de Foredrag, der fremkom fra den ærede